KOMOR
ZOLTÁN
&
TÉPŐ
DONÁT
MUTÁNSVAGDALT

MUTÁNSVAGDALT

Komor Zoltán & Tépő Donát

Publio Kiadó

2014

Minden jog fenntartva!

Borítóterv, szerkesztés: Komor Zoltán

www.facebook.com/mutansfile

www.katapult.tk

www.tepodonat.hu

www.komor.blog.hu

„Mi vagyunk Isten elfelejtett tudományos projektje, amit hagyott berohadni. Aranyhalak, amelyekkel Isten olyan rég nem törődik már, hogy kénytelenek a saját szarukat felzabálni az akvárium aljáról.”

Chuck Palahniuk

1

Soha többé vagdalthúst – gondolja a gyári munkás, ahogy ott toporog a sorban, az ellenőrző kapuknál, és érzi, hogy a végbelébe rejtett mutáns tintahal-ember konzerv mocorogni kezd, és egyben ingerelni a prosztatáját. Ettől persze erekciója támad, barna gyári ruhájának alsó része kitüremkedik, s eszébe jut, az illegális élelmiszerek után szimatoló droid-ellenőröknek ez rögtön gyanús lesz, alighanem arra gondolnak majd, hogy a nadrágjába csúsztatott egy szójafehérjével dúsított mutáns-szafaládét meló közben. Az mégis csak hihetetlenül hangzik, hogy bárki csakúgy izgalomba jöjjön a véglény-vágóhídon, bár amióta a kormány csökkentette a napi konzerv adagot, a gyár körüli hárommellű prostituáltakra sem futja már az élelmiszerjegyből – de persze mit tudhatnának erről a robotok – a hús húsba férkőzési vágyáról.

Az egyik egyenruhás droid annak rendje és módja szerint kiszúrja – a mellkasában erre kialakított kerek kis lyukban az elektromos cigi felizzik, ahogy mélyen letüdőzi a mentol ízű párát. Tessék, most már biztos, hogy megmotozzák – ha pedig a robot a legutóbbi szoftverfrissítéskor telepítette motozási programjának kiegészítő csomagját, ami kétszer olyan megalázó technikákat tartalmaz, mint az előző verzió – nem úszhatja meg, hogy ott mindenki szeme láttára a seggébe csúsztassa gépolajos ujját. És akkor neki vége: megtalálják a vagdalthús-konzervet.

Picsába az egésszel – morog magában, és felméri a lehetőségeket: talán eljátszhatná, hogy a szekrényében felejtett valamit, szépen kisündörög a sorból, és a vécé felé veszi az irányt, ahol megpróbálja kiszarni azt a konzervdobozt. Ám a robotok ettől sokkal rafkósabbak. Továbblép tehát a sorban a fémnanocsövekkel kirakott ellenőrző pont felé, tekintetét pedig a kapu mellett lévő hatalmas monitorra függeszti, ahol az Állami Húsgyár retinafacsaró reklámkockái villognak: a bezúzott receptkönyvekkel és kutyacsontvázakkal teli parkon egy kisfiú biciklizik át – póklábakat növesztett rég elhajított frizbik hálóit táncoltatja a szél – a gyerek csak suhan a használt tampon színű ég alatt, majd izgatottan pattan le járművéről egy kartonpapírból kiollózott ház előtt. Micsoda stúdió díszlet! Senkinek sincs már ilyen háza! A srác mindenesetre széles vigyorral a képén caplat be a papírajtón, egy papírkonyhába, ahol egy negyvenes nő – alighanem botoxba fulladt anyja – friss, gőzölgő virslit pakol épp az asztalra. A fiú fogai között csak úgy ropognak a húsrudacskák. Ugrás: a vágóhídon buta tekintetű malac-emberek andalognak az elgázosító terembe. A reklám kiemeli, hogy a direkt élelmiszeripari felhasználásra használt labor-mutánsok halála a legtöbb esetben a mutáció okozta szervkilőkődés, ami rendkívül fájdalmas, így a leghumánusabb amit tehetnek, ha a teljes mutálódás után rögtön elgázosítják őket, már amennyiben nem lép fel stimuláris poszt mutáció. Más szóval, jobb ez így nekik. A reklám alatt az állat-emberek tovább forgatják buta bogár-szemeiket és némán bámulnak a kamerába.

Persze, hogy azok, gondolja a gyári munkás – a reklámalanyokba fecskendezett drogok elnyomják az értelmüket. Csakis a kormányban és a húsiparban dolgozók ismerik az igazságot: a mutánsok valójában értelmes lények, amelyiknek alkalmas rá a szájszerve, még beszélni is tud, az pedig hazugság, hogy az élettartamuk mindössze egy hét. Persze mit tud erről a kisfiú? És a húsragasztó enzimről? A lombikhús rákkeltő hatásáról, és a belekevert fluoridról, amely eltompítja az agyat – nem hiába, a szovjet koncentrációs táborokban még a rabok kezelhetővé tételére használták.

Végem, látja be a munkás, a konzerv tovább rakoncátlankodik odabenn, és még az ostoba reklámok sem képesek elűzni az erekcióját. Mikor is volt utoljára nővel? A múlt hónapban még nagy hírnek számított, hogy női mellek nőttek az egyik sertés hátán – a gyárban persze mindenki látni akarta a malacot. Akadtak, akik hátra cipelték az eltompított értelmű állatot, és a sertés hátból meredező női csöcsöt markolászva könnyítettek magukon. Fájt is aztán a szíve mindenkinek, amikor végül a darálóba, onnét pedig egy bicikliző kisfiú tápcsatornájába került, akkora persze már jó adag

sperma csorgott végig a dudoros állaton. Mások a keltetőbe jártak recskázni – arra a helyre, ami a kormány szerint nem is létezik: a lejárt szavatosságú hivatalos álláspont azt bizonygatja, minden húst kémiai úton állítanak elő, nem is léteznek föld alatti pincék, ahol a mutánsokat pároztatják, koszos lyukak, ahol a félig ember félig állat véglények egymásra másznak, megveszetten a beléjük fecskendezett hormonoktól, és nem léteznek persze a munkások, akik kínjukban már erre verik. Az Állami Húsgyár felügyelt katakombáiban elhal minden sikoly és nyögés, egyedül a steril csönd pulzál.

Hamarosan ő következik a sorban. Már csak hárman ácsorognak előtte. A droid már gépujját pöcögteti. Senki sem csempészhet ki élelmiszert a gyár területéről, aki mégis megteszi, azt hamar baleset éri. A napi fejadag a legszentebb törvény, a mutánshús drága, mert a népességszámhoz mérten lassú a szaporulat – de amióta kipusztultak, elkorcsosultak az állatok, csak ez van. De az a kurva tintahal konzerv hagyná már abba a fészkelődést. A lábasfejűek nagy átka – a levágott karok még sokáig ficánkolnak, olyanok, mint azok az istenverte rovarok, amik fejüket vesztve is vígan rohangásznak tovább.

A gyári munkásnak hirtelen támad egy ötlete: ha bebizonyítaná a droidoknak, hogy nem illegális élelmiszer feszül a gatyájában, talán megkímélné magát a motozástól. Az előtte lévő dolgozóra pillant: egy hájas hentes tornyosul előtte, segge kilóg a gatyából, szőrös ujjaival vakargatja, ruhájáról száradt vér, akár a rozsda pereg a földre. A gyári munkás nagyot nyel, majd kinyújtja a kezét, és megérinti a fickó egyik zseléként lötyögő farpofáját. Az persze megpördül, és felháborodásában tátog, mint egy partra okádott hal.

– Jó a segged, nincs kedved este találkozni? – potyogtatja a szájából a szavakat a gyári munkás, majd behunyja a szemét, mert tudja, jön az elkerülhetetlen. Medvekarok kezdik rázni, és nyál fröcsög az arcába: – Te köcsög! Te buzi!

A droidok erre rögtön félbe hagyják egy szőrös hónaljú konyhás néni motozását, és a hőbörgő palihoz lépnek: – Mi a probléma? – recsegi az egyik, mentolos párát okádva a jelenetbe.

– Hogy mi? Ez a köcsög fasz a seggemet fogdossa, az itt a probléma! – veri a tamtamot a büdös mészáros, és ütésre emeli súlyzó méretű öklét. Reccs: a gyári munkás állkapcsa megreped, mint töltény egy véres fog repül ki a szájából, és csúszik tova a hideg padlón. A robotok fejében lévő szoftver gyorsan értékeli a helyzetet: nem kerüli el persze a szenzoraikat a barna nadrágban meredező erekció sem, de már nem gondolják kolbásznak.

Ez a lényeg, vigyorodik el magában a gyári munkás, majd egy nagy adag véres nyálat köp a földre, és azt rebegi: – Bocsi, azt hittem, te is az vagy… tudod… – Erre persze újra megragadja a hentes keze és rázni kezdi.

– Én nem vagyok buzi, hülye köcsög! – ordít magából kikelve a termetes fickó, és a kemény földre hajítja a férfit. Újabb roppanás. Majd ismét karok nyúlnak érte: ám ezúttal gépujjak ragadják meg a vállát, és rángatni kezdik a kijárat felé. A többi droid a hentes-montstrumot próbálja elbarikádozni, aki azt vonyítja: – Ha még egyszer meglátlak, kifilézlek, te homár!

– Ha meggondolod magad, keress meg! – kiabál vissza a gyári munkás, vért okádva a mechanikus karokra, amelyek kipenderítik a gyár kijáratán, ki a szabadba, a negyvenkét fokos nyárba, a csontdarabkákkal és más szeméttel teliszórt udvarra: – Tűnés! – recsegi az őr, azzal visszatér a posztjára.

Tűnés bizony, gondolja a bevert képű fickó, a földre csordogáló vért bámulva. Ha kicsekkol a hentes, és itt találja, elbúcsúzhat az életétől. Felkecmereg tehát a koszból, és döcögve megindul a földúton – olykor hátra-hátra néz, a hatalmas, gömb alakú fehér komplexumra, majd bárgyú vigyor

terül szét felsebzett képén, amikor újra mocorogni kezd benne a kicsempészett konzerv. Próbálja persze mozdulatlan vonalba préselni ajkait – elvégre mi sem gyanúsabb, mint egy mosoly – mégsem megy. A vigyor aztán még szélesebbre nyúlik, amikor otthon sikerül kikaparnia a végbeléből a fémdobozkát. A rozsdás csövekből folydogáló barnás folyadék alatt megmossa, a víz lassan lehámozza a ráragadt salak és bélnyálka réteget, aztán előveszi a folyton zsebében hordott konzervnyitót. Sosem árt, ha van az embernél ilyen: ki tudja, mikor botlik bele egy elgurult konzervbe a gyárban. Ahogy felnyitja a fémszarkofágot, a mélyén tekergő tintahal-kar forgácsok cuppogtatni kezdik tapadókorongjaikat, buborékokat böfögve a szintetikus tartósító olajba. A kiszabaduló mocsárszag megüli a szobát.